În mâinile cui se află ciclismul francez?

Pe velodromul „Parc des Princes" din Paris a avut loc, nu de mult, sosirea în cea de a 38-a ediție a tradiționalei alergări cicliste dealungul Franței, așa zisul „Tour de France". Din 128 de participanți care au luat startul la Metz doar 66 au reușit să termine cursa. Învingătorul turului ciclist din acest an a fost elvețianul Hugo Koblet. Traseul cursei a măsurat aproximativ 4.500 de km., împărțiți în 24 de etape, ceva mai scurte ca anul trecut. In cele 26 de zile de concurs, cicliștii au avut doar două zile de repaos.

Acestea sunt pe scurt datele tehnice asupra celui de al 38-lea „Tour de France", unul din evenimentele cele mai de seamă ale ciclismului din țările capitaliste.

Numeroase fapte legate de organizarea și desfășurarea acestei competiții, sunt mărturia degenerării totale pe care o cunoaște sportul ciclismului în Europa Apuseană. Pe spinarea celor care pedalează se fac afaceri și mașinații murdare, care exercită o influență directă asupra rezultatului întrecerii. Turul Franței contrazice afirmațiile fățarnice ale ziarelor sportive burgheze, care susțin cu nerușinare că în statele capitaliste ar exista un sport „curat", aflat cu totul în afara politicii.

Oficial, Turul Franței este organizat de două ziare: „L'EQUIPE" și „PARISIEN LIBRE". Mai corect e însă, dacă spunem că organizatorii sunt de fapt proprietarii acestor ziare, Jacques Goddet și Bigot.

Jacques Goddet este una din cele mai odioase figuri ale sportului francez. Colaboraționist activ în timpul ocupației hitleriste, Goddet se ploconește în momentul de față în ziarul său reacționar „L'EQUIPE" noilor săi stăpâni, americanii și militează în ziarul său pentru colonizarea Franței de către imperialiștii americani ,pentru colaborarea cu Jugoslavia titoistă și cu Spania franchistă. Bigot, unul din cei mai de seamă acționari ai societății care exploatează velodromul „Parc des Princes", se deosebește prea puțin de colegul său dela „L'Equipe". Ziarul lui, „Parisien Libre", este unul din sprijinitorii fasciștilor degauliști francezi. Președintele uniunii internaționale de ciclism, Joinard, cunoscut drept credincios adept al decurând răposatului Pétain, impresarul de velodrom Julles, precum și proprietarii trustului ziaristic căruia îi aparțin organele de presă „France Soir", „Paris Presse", „But Club" și altele, sunt colaboratorii zeloși ai lui Goddet și Bigot.

Toate aceste figuri nu sunt decât niște marionete în mâinile marilor industriași de biciclete din Franța: Mercier, Peiissier, Peugeot Téjaux și alții, care formează adevăratul „creer" al turului. De altfel, ei câștigă și cel mai mult de pe urma acestei întreceri... sportive.

La prima vedere totul pare în regulă. Pe șoselele Franței special reparate în vederea cursei, aleargă cicliștii în tricouri multicolore. Dar, uitându-te mai aproape poți vedea că pe piept și spate ei poartă diferitele nume

de firme, ale căror robi sunt. Pe tricoul lui Louison Bobet, campion al Franței, stă scris numele firmei „Stella", pe cel al lui Gemianini-„Metropol", pe tricoul lui Apo Lazaridis-„France Sport", pe al lui Bernard Gauthier-„Mercier", etc.

In uriașa caravană compusă din sutele de mașini care urmăresc cursa, autoturismele reprezentanților diferitelor fabrici trec aproape neobservate. Aceștia nu se afișează aici, preferând să rămână în umbră. In mâinile lor se află însă sforile întregii competiții, ei hotărăsc pe cel care trebue să conducă, ei aleg pe învingător.

Echipa franceză a fost constituită ținându-se seama de interesele proprietarilor de fabrici care nu au nici un fel de afinități cu sportul. Din cauza aceasta, în așa zisa echipă „națională" nu au intrat alergători de certă valoare ca Atillio Redolfi, Pierre Molineris, Roger Desbat și mulți alții. Motivele acestei intenționate neluări în seamă a interesului sportului național francez se ascund în concepția exclusiv comercială, pe care o au organizatorii față de competiție. Pentru ei, victoria unuia sau a altuia dintre participanți nu are nici un fel de importanță. Este mult mai important altceva: *ce marcă* de bicicletă a obținut victoria, căreî *firme* i-a revenit locul întâiu, căci printr'o înțelegere tacită ea capătă drept exclusiv de reclamă în decursul unei săptămâni. Deaceea și alergătorii străini sunt admiși să concureze în Turul Franței, în majoritate pe biciclete de producție franceză.

Interesele comerciale dictează și în alegerea traseului Turului. Este cunoscut, că orașele prin care trec alergătorii aduc în fondul de organizare al întrecerii sume mari, variind între 1—5 milioane franci. Este un fel de „recompensă" pentru „onoarea" făcută orașului, recompensă care se duce în buzunarele încăpătoare ale organizatorilor. Pe de altă parte municipalităților le convine ca traseul cursei să treacă prin orașele lor, căci asta înseamnă reclamă, vizitatori, turiști, spectatori și deci serioase venituri.

Interesele cicliștilor nu sunt câtuși de puțin luate în considerație.

Din punct de vedere sportiv actualul tur ciclist nu a adus nimic interesant. Cicliștii francezi împărțiți în șase echipe au concurat unul împotriva altuia, lucru care a ușurat victoria alergătorilor străini. Asupra rezultatelor turului a influențat foarte mult oboseala sportivilor, extenuați în numeroasele curse la care au participat în acest an. Astfel, Bobet a alergat în Turul Italiei, după aceia în Campionatul Franței și în cele din urmă în „Tour de France". Ca rezultat, Bobet a ocupat al 16-lea loc.

Mai slab ca deobicei au concurat cicliștii italieni, toți fiind obosiți prin participarea în „Giro" (Turul Italiei).

Ca rezultat al aranjamentului care a survenit între învingătorul de anul trecut al Turului Franței, Ferdi Kubler și Hugo Koblet, ultimul a cedat celui dintâi, primul loc în Turul Elveției, în schimb redutabilul ciclist Kubler a renunțat să participe în Turul Franței, facilitând victoria lui Koblet. La acest lucru au contribuit de altfel și organizatorii, Koblet alergând pe o bicicletă franceză, marca „Perle".

Dedesubturile politice ale curselor cicliste franceze sar de la început în ochi. De pe lista participanților sunt șterși cicliștii neprofesioniști, reprezentanții țărilor de democrație populară. In acelaș timp, Jacques Goddet îmbrățișează cu efuziune pe reprezentanții Spaniei franchiste. După părerea afaceriștilor francezi, participarea sportivilor din Franța, Italia, Elveția, Belgia, Olanda și Luxemburg trebuia să demonstreze „solidaritatea" statelor Europei apusene, unite prin Pactul Atlantic și alte alianțe agresive. Desigur Turul nu s'a putut desfășura fără americani. Amestecul lor în competiție s'a produs prin aceea că, guvernanții de fapt ai Franței, americanii, au interzis alegerea unui traseu care să meargă dealungul Canalului Mânecii și a Oceanului Atlantic, adică pe acolo unde se află baze militare americane de pe pământul francez.

Ca și anul trecut, „Tour de France" 1951 a fost chemat să îndeplinească încă un rol, literalmente politic. Gălăgia făcută în jurul acestei competiții cicliste, trebuia să distragă atenția poporului francez dela lupta pentru drepturile lui, dela prelungita criză politică guvernamentală, dela evenimentele din Coreea și războiul din Vietnam, dela cursa nebunească a înarmărilor și în sfârșit dela campania pentru pace, larg desfășurată pe întreg întinsul Franței.

Această tentativă nu a dat rezultatele scontate. In drumul lor participanții la „Tour de France" au întâlnit stafete ale păcii, purtate de sportivii progresiști francezi în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace dela Berlin. Participanții la tur au putut vedea pretutindeni pe cei care strângeau semnături pe Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri.

Ca toți oamenii cinstiți din Franța, numeroși participanți la „Tour de France" — Bobet, Gemianini, Lazarides, Robic și alții — și-au pus iscăliturile pe Apel. Sportivii francezi văd că desvoltarea sportului lor național este împiedicată de guvern, la ordinele primite din Washington: ei înțeleg din ce în ce mai mult că lupta pentru pace devine cauza cea mai importantă a tuturor oamenilor cinstiți din Franța, a tuturor oamenilor progresiști din lume.

In felul acesta turul ciclist al Franței nu a jucat rolul pe care au căutat să i-l dea organizatorii. Din contra, felul cum s'a desfășurat a atras odată în plus atenția poporului francez că lupta pentru pace joacă rolul cel mai important pentru viitorul sportului francez, că a devenit imperioasă necesitatea democratizării sportului francez, a eliberării lui de sub influența atotputernicilor afaceriști și speculanți.

A. BRAGHINSKI
(Din „Sovietchi Sport")

SCURTE STIRI EXTERNE

U. R. S. S.

LENINGRAD. — La 7 Septembrie a avut loc la Leningrad întâlnirea de fotbal între echipele Zenit din Leningrad și Dinamo Kiev, contând pentru campionatul unional. Victoria a revenit echipei Zenit cu scorul 1—0.

★

MOSCOVA. — TASS transmite: Matchul de fotbal dintre echipele Dinamo și Torpedo din Moscova a revenit echipei Torpedo cu scorul de 2—0. După această înfrângere Dinamo Moscova nu mai are șanse de a câștiga campionatul.

★

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite:

Ultimele matchuri disputate în cadrul campionatului unional de fotbal s'au încheiat cu următoarele rezultate tehnice: „Spartak" (Moscova) — „Torpedo" (Gorki) — 2-0; „Daugava" (Riga) — TDSA 0—0; „Sahtior" (Stalino) — „Aripile Sovietelor" (Kuibișev) 0—0.

Indiferent de rezultatele pe care le va obține în ultimele două matchuri ce le mai are de susținut, TDSA nu mai poate pierde primul loc și poate fi considerată campioană virtuală pe anul 1951. Echipa militarilor a întrunit 39 puncte din 26 matchuri susținute (16 victorii, 6 matchuri nule și 3 înfrângeri). Locul 2 în clasament îl deține echipa dinamoviștilor din Tbilisi cu 33 puncte din 26 jocuri. Locul 3 este ocupat de echipa „Spartak" din Moscova cu 31 puncte din 26 jocuri. Tot 31 puncte a întrunit și echipa „Sahtior" — Stalino, dar ocupă locul 4, deoarece are un gol — average mai slab decât „Spartak".

R. P. UNGARA

BUDAPESTA. — Duminică s'a disputat o nouă etapă în cadrul campionatului de fotbal al R. P. Ungare. Jocurile s'au terminat cu următoarele rezultate:

Bastya Budapesta — Szombathelyi Lokomotiv 4—1.
Honved Budapesta — Dorogi Banyasz 6—3.
Vasas Budapesta — Kinizsi Budapesta 2—0.
Diosgyöri Vasas — Voros Lobogo Sortex 1—0.
Dozsa Budapesta — Györi Vasas 4—2.
Salgotarjani Banyasz — Szegedi Petöfi 2—1.
Szegedi Honved — Csepeli Vasas 1—1.

In clasament continuă să conducă Bastya Budapesta, cu 27 puncte, urmată de Honved Budapesta 24 puncte, Dozsa Budapesta 21, Vasas Budapesta 18 puncte, etc. Pe ultimele locuri nicio schimbare: Szombathelyi Lokomotiv și Szegedi Petöfi ocupă în ordine, locurile 13 și 14, cu 5 și, respectiv, 4 puncte.

Acolo unde există și acolo unde nu există grijă pentru pavoazarea terenurilor sportive

Ce minunate clipe trăești când asiști la o competiție sportivă! Farmecul acesta e cu atât mai mare cu cât disputa e mai dârză, cu cât terenul care o găzduiește e mai frumos. Incântate îți sunt privirile atunci când un teren de sport apare prin îngrijirea și aspectul său asemenea unei grădini înflorite, scăldată în soare.

Dela un capăt la altul al țării au răsărit zeci și sute de noi terenuri sportive. Unde până mai ieri a fost un loc viran acoperit de buruieni sau o groapă, în care se aruncau gunoaie, azi te întâmpină un teren de sport, care freamătă de tinerețe și voioșie, care-ți redă o fărâmă din imaginea vieții noi pe care și-o făurește tineretul din Republica Populară Română. In jurul terenurilor flutură zeci de steaguri roșii și tricolore, iar deasupra tribunelor panouri mari reprezintă frumoasa Insignă G.M.A. sau citate din minunatele învățăminte ale Partidului nostru iubit. Toate acestea aduc o prețioasă contribuție la educarea sportivilor și spectatorilor în spiritul moralei proletare.

Pavoazarea este haina de sărbătoare a stadioanelor. Stadioanele și terenurile de sport sunt tot timpul în sărbătoare, o sărbătoare a tinereții și a dragostei de viață. Deaceea, fiecare teren de sport — stadion sau bazin de natație, sală de gimnastică sau poligon de tir — trebue să îmbrace în permanență această haină. Nu pretutindeni însă situația se prezintă la fel și, pentru a ne da seama mai bine de aceasta, să pornim într'o plimbare dealungul țării...

...Am ajuns la Bacău. Aci sunt numeroase terenuri sportive. Unul dintre ele a răsărit de curând pe malul Bistriței. E terenul de sport al muncitorilor dela fabrica „Proletarul" și este rod al muncii lor voluntare. Două panouri, șase lozinci mari, zeci de steaguri roșii constituie minunatul decor al acestui teren. De aci până la „Stadionul Libertății" sunt vreo doi kilometri. Îi parcurgem repede. Ce mare și ce frumos stadion e acesta! Numai că tovarășii dela colectivul Progresul — care îl au în administrare — uită că el trebue să fie și pavoazat. Lozinca și panoul cu insigna parcă-s ascunse, așa că i-a fost destul de greu tov. Crișan dela Comitetul regional CFS până să dea de ele și să ni le arate...

Terenul colectivului sportiv CFR din Bacău e undeva în câmp și, dacă nu ar fi cele două porți de fotbal, mai că n'ai putea afirma că-i vorba de un teren de sport. Nici o lozincă, nici un panou, nici un steag. Tovarășii dela colectivul sportiv spun că e un teren de antrenament și că, deci, pavoazarea nu-și are rostul. Asta este exact ca și atunci când ai susține că o haină de lucru nu mai trebuie îngrijită și curățită, că doar... tot se murdărește!

...După câteva ore de drum, iată-ne ajunși și în orașul Iași. Aci a fost inaugurat de curând stadionul „23 August". Despre aceasta îți vorbește însă numai pista de atletism, gazonul de pe terenul de fotbal și... noua poartă de intrare. Incolo, nimic. Steagurile din jurul stadionului și de deasupra tribunelor s'au decolorat complect, unele chiar s'au rupt, iar cele câteva lozinci sunt scrise cu litere atât de mici încât deabia le poți descifra.

Cam la fel e situația și la terenul de baschet al colectivului Progresul. O lozincă ruptă, două steaguri care își schimbă mereu locul, o tribună neterminată: toate acestea vorbesc despre un colectiv sportiv care nu-și face datoria.

...Să pornim din nou la drum...

Iată-ne sosiți în portul dunărean Brăila. Stadionul se află la marginea orașului. Când coborîm din tramvai privirile ne sunt fermecate de frumoasa intrare în stadion. Ronduri de flori... o alee străjuită de pomi... o poartă mare ca un arc de triumf — toate te fac să crezi că înăuntru te așteaptă alte lucruri mai frumoase. Și nu te înșeli. Intr'adevăr, în incinta stadionului te întâmpină multe ...surprize. Și să le luăm la rând: o pistă de atletism neîngrijită... un teren desfundat... o tribună care amenință să se prăbușească. Cât despre pavoazare, nici vorbă. Așa că mai bine să ne întoarcem din nou în fața intrării și să admirăm rondurile cu flori... aleia străjuită de pomi... poarta boltită ca un arc de triumf... Poate că între timp tovarășii din conducerea colectivului sportiv Metalul Brăila își vor aminti că au în administrare acest stadion, care e singurul din oraș, și îl vor îngriji așa cum se cuvine.

...Diferența dintre bazinul de înot Locomotiva din Craiova și lunca Jiului, care se află la câteva sute de metri, constă printre altele și în aceea că în Lunca Jiului mai zărești din loc în loc câte o lozincă rămasă dela serbările populare, pe când la bazinul de înot nici pomeneală despre așa ceva.

...La bazinul de natație dela Fabrica „Industria Lânii" din Timișoara, tov. Lederer ne întâmpină cu multă bunăvoință. Nu de aceeași bunăvoință dă însă dovadă tovarășul Lederer, responsabilul cu propaganda și agitația în colectivul sportiv — atunci când a fost vorba să se ocupe și de pavoazarea terenurilor de sport și a bazinului de natație. Nu i-au prea plăcut tovarășului Lederer lozincile scrise pe carton și le-a... scos așteptând placajul pe care va face altele mai... trainice. Nu știm cât de trainic e acest raționament al tovarășului Lederer, cert e însă faptul că bazinul de înot a rămas nepavoazat.

...Și, după două ore, trenul poposește în stația Arad. Aci, stadionul colectivului sportiv Flamura Roșie-30 Decembrie ne rezervă cu adevărat una dintre cele mai frumoase surprize. Panouri, steaguri, lozinci, tablouri, toate dovedesc justa înțelegere a muncii de propagandă pe care o au tovarășii din conducerea acestui colectiv sportiv.

...Intorși acasă, să pornim pe la terenurile de sport din Capitală. Stadionul Republicii, Stadionul Tineretului, Stadionul Giulești, Strandul ARLUS, terenul Spartac-Giucoza, Terenul Flamura Roșie-FRB, sala Dinamo — ne primesc cu drag și sunt atât de frumoase, atât de îngrijite încât îți vine să rămâi aici ore de-a-rândul.

Dar, în Capitală mai sunt și terenurile Spartac-Banca RPR, CAM, Dacia, Metalul Laminorul, Progresul-ICAS, care au fost cândva pavoazate, însă azi nu se mai cunoaște nimic, parcă ar fi niște maidane înconjurate de tribune.

...Și acum, să așteptăm ca toate aceste terenuri să îmbrace haina de sărbătoare, nu numai la câte o competiție mare, ci în fiecare zi să vestească sărbătoarea tinereții și a dragostei de viață care înflorește zi de zi tot mai puternic pe fiecare din terenurile noastre sportive.

ION CLAUDIAN
și AUREL CRIȘAN